

zároveň upravuje procesný postup podávania návrhov, podnetov a sťažností. Tieto musí zaistená osoba v písomnej podobe odovzdať veliteľovi útvaru Policajného zboru, ktorého povinnosťou je začať šetrenie v predmetnej veci. V prípade ústnych návrhov, podnetov a sťažností je povinnosťou policajta, ktorého úlohou je ochrana cely, ústne podania spísať a odovzdať veliteľovi útvaru na šetrenie.

K odseku 2

Ustanovenie zdôrazňuje právomoc prokurátora vykonať dozor v cele policajného zaistenia, vždy ak o to požiada. Prokurátor v zmysle zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov dozerá na to, aby v celách policajného zaistenia boli držané alebo umiestnené osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu, a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecné záväzné právne predpisy. Pri realizácii dozoru je prokurátor oprávnený najmä:

- a) navštíviť celu policajného zaistenia, a to v ktoromkoľvek čase,
- b) nazrieť do dokumentácie a dokladov, ktoré súvisia s pozbavením, resp. obmedzením osobnej slobody zaistenej osoby,
- c) hovoriť s osobou, resp. osobami, ktoré sú umiestnené v cele policajného zaistenia,
- d) preveriť, či sú relevantné rozhodnutia v súlade so zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi,
- e) požadovať vysvetlenie,
- f) požadovať predloženie spisov a rozhodnutí, ktoré sa týkajú pozbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody zaistenej osoby.

Dozor nad zachovávaním zákonnosti v cele policajného zaistenia vykonáva príslušný krajský prokurátor a jemu podriadení prokurátori.

Piaty oddiel

Použitie donucovacích prostriedkov policajtom

§ 50

Donucovacie prostriedky

(1) Donucovacími prostriedkami sú

- a) **hmaty, chvaty, údery a kopy sebaobrany,**
- b) **prostriedky na prekonanie odporu a odvrátenie útoku,**
- c) **putá,**

- d) spútavací opasok,
- e) spútavacie popruhy,
- f) služobný pes,
- g) vytlačanie motorovými vozidlami a vytlačanie koňmi,
- h) technické prostriedky na zabránenie odjazdu dopravného prostriedku,
- i) zastavovací pás a iné prostriedky na násilné zastavenie dopravného prostriedku,
- j) špeciálna vodná striekačka,
- k) zásahová výbuška,
- l) úder strelnou zbraňou,
- m) hrozba zbraňou,
- n) varovný výstrel do vzduchu,
- o) použitie špeciálneho streliva,
- p) použitie lietadla,
- r) zbraň.

(2) Prostriedkami na prekonanie odporu a odvrátenie útoku sú obušky, obranné tyče, obranné štíty, slzotvorné prostriedky a elektrické paralyzátory.

(3) Pred použitím donucovacích prostriedkov je policajt povinný osobu, proti ktorej zakročuje, vyzvať, aby upustila od protiprávneho konania, s výstrahou, že bude použitý niektorý z donucovacích prostriedkov. Od výzvy a výstrahy môže upustiť iba v prípade, keď je sám napadnutý alebo je ohrozený život alebo zdravie inej osoby a vec neznesie odklad, alebo tomu bránia iné okolnosti.

(4) O tom, ktorý z donucovacích prostriedkov policajt použije, rozhoduje podľa konkrétnej situácie tak, aby dosiahol účel sledovaný služobným zákrokom a použitý donucovací prostriedok a intenzita jeho použitia neboli zjavne neprimerané nebezpečnosti útoku.

KOMENTÁR

K odseku 1

Ustanovenie § 50 ZoPZ ponúka taxatívny výpočet druhov donucovacích opatrení, ktorými Policajný zbor ako štátny orgán musí disponovať, a to z dôvodu ochrany osôb (či už osoby policajta alebo inej osoby). Donucovacie opatrenia a ich samotné používanie sú v mnohých prípadoch jediným možným prostriedkom na obnovenie narušeného právneho stavu. Ich realizáciou dochádza k zásahu práv a slobôd tých osôb, voči ktorým použitie donucovacieho opatrenia smeruje. Je potrebné uviesť, že akékoľvek zmeny v taxatívnom výpočte donucovacích opatrení, napríklad zavedenie nových druhov opatrení, sú možné len zákonom.

Rozhodnutie o použití konkrétneho donucovacieho prostriedku je ponechané na policajta, ktorý musí zohľadniť mieru protiprávneho konania osoby, voči ktorej smeruje vykonanie služobného zákroku, ako aj musí zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Policajt je zároveň povinný dbať na dodržiavanie zásady zákonnosti a primeranosti. V prípade zákonnosti je policajt oprávnený použiť len tie donucovacie prostriedky, ktoré definuje zákon, a len takým spôsobom, ktorý bude v súlade so zákonom. Pri aplikácii sa teda vyžaduje dodržanie zákonného postupu realizácie donucovacích prostriedkov. V prípade zásady primeranosti musí policajt dbať na to, aby vykonanie donucovacieho prostriedku nebolo priamo neúmerne protiprávnemu konaniu osoby.

K odseku 2

V druhom odseku zákon o Policajnom zbore definuje špecifické prostriedky (obušky, obranné tyče, obranné štíty, slzotvorné prostriedky a elektrické paralyzátory), ktoré môže policajt aplikovať pri prekonaní aktívneho alebo pasívneho odporu. Pod aktívnym odporom je potrebné rozumieť situáciu, keď osoba vynakladá fyzickú energiu, čím bráni policajtovi vykonať služobný zákrok. V prípade pasívneho odporu ide o situáciu, keď osoba nevynakladá fyzickú energiu, napríklad sedí alebo leží, a zároveň odmieta uposlúchnuť výzvu policajta.

K odseku 3

Odsek tretí definuje povinnosť policajta vo vzťahu k osobe, voči ktorej by mal smerovať výkon donucovacích opatrení. Základnou povinnosťou policajta je v tomto prípade vyzvať takúto osobu, aby upustila od protiprávneho konania, a zároveň zdôrazniť, že ak od takéhoto konania neupustí, budú voči nej použité donucovacie opatrenia. Výzva je právnym a preventívno-taktickým prostriedkom. Výzva a výstraha, že budú použité donucovacie prostriedky, musia byť policajtom vyjadrené jasne a zreteľne. Osoba, voči ktorej výzva s výstrahou smeruje, môže na základe jasne a zreteľne vyjadrenej výzvy s výstrahou upustiť od protiprávneho konania. V opačnom prípade je policajt oprávnený aplikovať niektoré z donucovacích prostriedkov, ktoré definuje zákon. Vykonanie donucovacieho prostriedku je možné chápať ako prostriedok ultima ratio, teda ako krajného prostriedku, ktorý nasleduje po výzve s výstrahou s cieľom nápravy právneho stavu, ktorý je konaním osoby ohrozený, resp. porušený.

Pod výzvou je potrebné rozumieť všetko, čo jasne a zreteľne upozorní osobu, ktorá koná protiprávne a voči ktorej sa zakročuje, že je pred ňou policajt, ktorý je oprávnený ukončiť jej protiprávne konanie v prípade, ak od takéhoto konania neupustí sama osoba. Výzva, ktorú policajt aplikuje, by mala byť:

a) stručná,

- b) zrozumiteľná,
- c) jednoducho formulovaná,
- d) určitá a
- e) dôrazná.

V zmysle § 12 ZoPZ policajt pred výzvou použije slovné spojenie „V mene zákona!“. Použitie slovného spojenia sa však viaže na povahu služobného zákroku, ktorý má byť vykonaný.

V prípade, ak osoba konajúca protiprávne neuposlúchne výzvu policajta k ukončeniu protiprávneho konania, hovoríme o tzv. márnej výzve. Policajt je taktiež oprávnený opakovať výzvu. Opakovanú výzvu aplikuje v prípade, ak je potrebné výzvu zopakovať z dôvodu, že prvá výzva bola prehliadnutá alebo bola neuposlúchnutá.

Ustanovenie tretieho odseku zároveň definuje oprávnenie policajta upustiť od výzvy s výstrahou, a to v prípade, ak je policajt sám napadnutý, resp. je ohrozený život alebo zdravie inej osoby a vec neznesie odklad, alebo ak tomu bránia iné okolnosti.

K odseku 4

Policajtovi je dané oprávnenie rozhodnúť sa o realizácii konkrétneho donucovacieho prostriedku. Pri rozhodovaní však musí mať na zreteli situáciu, teda protiprávne konanie osoby, a zároveň musí prihliadať na naplnenie účelu. Policajt je povinný realizáciou donucovacieho opatrenia dosiahnuť účel služobného zákroku. Zároveň štvrtý odsek zdôrazňuje, aby realizácia (vykonanie) donucovacieho prostriedku nebola zjavne neprimeraná nebezpečnosti útoku.

JUDIKATÚRA

Rozsudok z 15. februára 2007, *Jasar proti Bývalej juhoslovanskej republike Macedónsko* k sťažnosti č. 69908/01 pre porušenie článku 3 Dohovoru (Zákaz neľudského a ponižujúceho zaobchádzania, efektívne vyšetrovanie tvrdení o zlom zaobchádzaní): Sťažovateľom je macedónsky štátny príslušník rómskeho pôvodu, ktorý sa narodil v roku 1965 a žije v meste Štip v Bývalej juhoslovanskej republike Macedónsko.

Dňa 16. apríla 1998 bol sťažovateľ v miestnom bare. V bare sa strhla ruvačka a strelba. Niekoľko policajtov prišlo nastoliť poriadok a sťažovateľ bol pri tomto zásahu zranený.

Vláda a sťažovateľ poskytli rôzne vysvetlenia toho, ako k zraneniam sťažovateľa došlo. Sťažovateľ tvrdil, že ho policajti zdrapli za vlasy a násilím ho posadili do

policajného auta. Bol umiestnený do cely predbežného zaistenia, kde podľa jeho tvrdenia utŕžil kopance do hlavy a policajt ho bil obuškom. Podľa lekárskej správy vypracovanej nasledujúci deň sťažovateľ utrpel „ľahké zranenia“ na policajnej stanici vo forme viacerých poranení hlavy, rúk a chrbta.

Podľa vlády sťažovateľ bol účastníkom ruvačky v bare a bol neskôr vzatý na policajnú stanicu po tom, čo bránil policajtom vo výkone ich služby. Voči sťažovateľovi policajti nepoužili na policajnej stanici žiadnu silu a neboli voči nemu vznesené žiadne obvinenia.

V máji 1998 sťažovateľ podal trestné oznámenie na prokuratúre proti neznámemu policajtovi. Po dvoch vypočúvaniach prokurátor v novembri 1999 vyhlásil, že ho oficiálne požiadalo ministerstvo vnútra, aby vykonal ďalšie šetrenia. Zdá sa, že žiadne ďalšie kroky vo vyšetrovaní neboli podniknuté.

Sťažovateľ tiež inicioval občianskoprávne konanie proti štátu, v ktorom tvrdil, že sa stal obeťou policajnej brutality. V marci 1999 jeho žaloba o náhradu škody bola zamietnutá. Vnútroštátne sudy na základe svedeckých výpovedí a výpovedí znalcov z oblasti zdravotníctva konštatovali, že sťažovateľ mohol zranenia utrpieť v bare, či už v dôsledku bitky alebo pri kladení odporu pri zaistení, a že policajti nepoužili nadmernú silu pri jeho zaistení.

Na pojednávaní pred ESLP 19. januára 2006 sťažovateľ tiež tvrdil, že ho policajti bili v bare pred tým, než ho vzali do cely policajného zaistenia. Vo svojej sťažnosti namietal zlé zaobchádzanie na policajnej stanici a tvrdil, že sa neuskutočnilo riadne vyšetrovanie v jeho veci v rozpore s ustanoveniami článku 3 a 13 Dohovoru.

Tvrdenia o zlom zaobchádzaní musia byť podporené primeranými dôkazmi. Pre posúdenie týchto dôkazov ESLP prijal ako štandard „dôkaz nad všetky pochybnosti“, no dodal, že takýto dôkaz môže vyplývať zo súčasnej existencie dostatočne silných, jasných a navzájom súhlasných okolností alebo podobných nevyvrátiteľných domnienok o skutočnostiach.

Ak jednotlivec dôveryhodným spôsobom vyhlási, že bol podrobený zaobchádzaniu v rozpore s článkom 3 v rukách polície alebo iných podobných štátnych činiteľov, ustanovenie článku 3 Dohovoru v spojitosti so všeobecnou povinnosťou štátu podľa článku 1 Dohovoru „zabezpečiť každému v jeho jurisdikcii práva a slobody definované v...dohovore“ vyžaduje implicitne, že by sa malo uskutočniť efektívne úradné vyšetrovanie.

Takéto vyšetrovanie by malo viesť k identifikácii a potrestaniu zodpovedných osôb. Vnútroštátne orgány však nepodnikli žiadne kroky na identifikáciu osôb, ktoré sa zúčastnili na zatknutí sťažovateľa, a v čase, kedy mu vznikla ujma, ani

neboli vo veci ublíženia na zdraví sťažovateľa vypočutí svedkovia, policajní príslušníci alebo lekár, ktorý vyšetril sťažovateľa.

Nečinnosť prokurátora zabránila sťažovateľovi, aby vystupoval v konaní ako poškodený a zabránila mu v prístupe ku konaniu na súde. Za týchto okolností došlo k porušeniu článku 3 Dohovoru.

Rozsudok z 22. marca 2001, K. – H. W. proti Nemecku (Zákaz retroaktivity trestného zákona), týkajúci sa sťažnosti č. 37201/97: Sťažovateľ je občanom Spolkovej republiky Nemecko (ďalej aj „SRN“). V roku 1993 bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka a desiatich mesiacov, z dôvodu spáchania úmyselnej vraždy, keď v roku 1972 počas svojej služby ako strážca na hranici medzi Nemeckou spolkovou republikou (ďalej aj „NSR“) a Nemeckou demokratickou republikou (ďalej aj „NDR“) usmrtil spolu s ďalším strážcom utečenca, ktorý sa snažil preplávaním emigrovať do západného Berlína. Strážnici boli za svoj čin vyznamenaní.

Súd rozhodol, že sťažovateľ nemôže ospravedlniť svoj čin článkom 17 ods. 2 policajného zákona, pretože pokus o emigráciu nemôže byť klasifikovaný ako ťažký zločin podľa článku 213 trestného zákona NDR. Odmietol aj ospravedlnenie sťažovateľovho činu na základe skutočnosti, že sťažovateľ konal na výslovný rozkaz, aby nedovolil nikomu prekročiť hranicu, a aby eliminoval akéhokoľvek porušiteľa hranice. Ani skutočnosť, že sťažovateľ bol členom vojenského systému a podliehal absolútnej disciplíne bol podrobený intenzívnej indoktrinácii a v prípade, že by došlo k úspešnému prekročeniu hranice by bol podrobený vojenskému súdu ho neospravedlňoval vzhľadom na to, že aj radovému vojakovi malo byť jasné, že strelba na neozbrojenú osobu porušovala jeho zodpovednosť ľudsky sa správať a sťažovateľ mohol úmyselne minúť a nebolo by mu to možné dokázať.

Sťažovateľovo odvolanie federálny súd zamietol z dôvodov, že rozhodujúcim faktorom bolo zabitie bezbranného utečenca opakovanou paľbou, ktoré bolo za daných okolností hrozným zločinom, ktorý sa nedá ospravedlniť, a že aj indoktrinovanej osobe muselo byť hneď jasné, že tento čin bol neprimeraný a porušoval základný zákaz nezobrať ľudský život.

Sťažovateľovo odvolanie na ústavný súd bolo zamietnuté.

Je ale povinnosťou ESLP rozhodnúť, či čin sťažovateľa spĺňal skutkovú podstatu trestného činu na základe právnej úpravy v platnom práve NDR alebo podľa medzinárodného práva a či bola táto definícia dostatočne dostupná a predvídateľná.

ESLP berie na vedomie, že sťažovateľ bol odsúdený na základe práva SRN, v zmysle princípu zmluvy o zjednotení Nemecka, ktorá špecifikuje, že občania

NDR budú trestaní za trestné činy spáchané na území NDR podľa platného práva NDR. Právo SRN bude použité len v prípade, ak je zhovievavejšie. Právnym základom pre odsúdenie sťažovateľa bol teda trestný zákon NDR platný v tom čase, keď bol predmetný čin spáchaný. Sťažovateľovi bol udelený miernejší trest vďaka uplatneniu zhovievavejšieho práva, v tomto prípade práva SRN.

ESLP považuje právo vlády právneho štátu stíhať ľudí, ktorí spáchali trestné činy za čias bývalého režimu. Súdny takéhoto štátu nemôžu byť kritizované za to, že vykladajú právne ustanovenia, ktoré platili za čias bývalého režimu, vo svetle princípov platných v právnom štáte.

ESLP poukazuje na to, že článok 2 ods. 1 Európskeho dohovoru ukladá štátom povinnosť podniknúť potrebné kroky na ochranu životov ľudí, ktorí žijú v ich právomoci. To znamená hlavne povinnosť prijať ustanovenia na ich ochranu a vytvoriť efektívnu zložku, ktorá bude na ich dodržiavanie dohliadať. Súd sa domnieva, že metódy štátu ako v NDR na ochranu hraníc, ktoré bezohľadne porušujú ľudské práva a predovšetkým právo na život, nemôžu spadať pod článok 7 ods. 1 Európskeho dohovoru. Prax, ktorá zbavila zákony, na ktorých bola založená významu, a ktorá bola vnútená orgánom NDR, nemôže byť považovaná ako „právo“ v zmysle článku 7 Európskeho dohovoru.

§ 51

Použitie hmatov, chvatov, úderov, kopov sebaobrany a prostriedkov na prekonanie odporu a odvrátenie útoku

(1) Policajt je oprávnený použiť hmaty, chvaty, údery, kopy sebaobrany a prostriedky na prekonanie odporu a odvrátenie útoku, aby

- a) zaistil bezpečnosť inej alebo vlastnej osoby pred útokom, ak sa po výzve od útoku neupustí, útok bezprostredne hrozí, trvá alebo podľa všetkých známkov bude pokračovať,
- b) zabránil výtržnosti, ruvačke, úmyselnému poškodzovaniu majetku alebo inému hrubému správaniu, ktorým je porušovaný verejný poriadok,
- c) predviedol, zaistil, zatkol, zadržal alebo dodal do väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody osobu, ktorá kladie aktívny odpor,
- d) zabránil násilnému vstupu nepovolaných osôb do strážených objektov alebo na miesta, kde je vstup zakázaný,
- e) prekonal aktívny odpor vykázaný osobou podľa § 27a,
- f) zabránil nebezpečnému konaniu, ktorým sa bezprostredne ohrozuje alebo narušuje bezpečnosť alebo plynulosť železničnej dopravy.

(2) Hmaty a chvaty je policajt oprávnený použiť, aby

- a) predviedol, zaistil, zatkol alebo zadržal osobu, ktorá kladie pasívny odpor alebo ktorá kladie odpor pri snímaní identifikačných znakov podľa § 20a,
- b) prekonal pasívny odpor vykázanéj osoby podľa § 27a.

Súvisiace predpisy

zákon č. 140/1961 Zb. Trestný zákon, zrušený zákonom č. 300/2005 Z. z.; § 364 TZ; § 25, § 72, § 73, § 85, § 86, § 408 TP

KOMENTÁR**K odseku 1**

V prvom odseku sú definované podmienky používania hmatov, chvatov, úderov, kopov sebaobrany a prostriedkov na prekonanie odporu a odvrátenie útoku. Aplikácia hmatov a chvatov na seba nadväzuje a znamenajú také uchopenie osoby, ktoré spôsobí jej znehybnenie.

Hmaty a chvaty je možné definovať ako fyzické techniky, ktoré pochádzajú z úpolových disciplín (bojové umenia, bojové športy, sebaobrana) a zahŕňajú predovšetkým úchopy a držanie, páky, škrtenie, tlaky a pod.

Údery sú pohybové techniky, ktoré spočívajú v prenose kinetickej energie do objektu za pomoci horných končatín, resp. hlavy.

Kopy sú rovnako pohybové techniky, ktoré spočívajú v prenose kinetickej energie do objektu, no za pomoci dolných končatín. Podľa dráhy a spôsobu vedenia kopu rozdeľujeme kopy do viacerých kategórií. Konkrétne sú to:

- a) priame kopy,
- b) oblúkové kopy,
- c) zdvíhacie kopy.

Z praktického využívania je potrebné zdôrazniť, že hmaty, chvaty a údery sú využívané vo väčšej miere ako kopy.

Základným predpokladom úspešného vykonávania hmatov, chvatov, úderov a kopov je výcvik policajta. Sú to predovšetkým testy telesnej zdatnosti, ktoré policajt vykonáva každoročne. Testy telesnej zdatnosti pozostávajú z niekoľkých disciplín. Konkrétne:

- a) zhyby,
- b) sed – ľah,
- c) skok z miesta do diaľky,

- d) 100 metrový beh,
- e) 12 minútový beh a
- f) plávanie na 100 metrov.

Opakované testy zdatnosti policajta sú základným kondičným predpokladom pre kvalitné plnenie služobných zákrokov vrátane výkonu donucovacích prostriedkov.

Okrem testov zdatnosti sú vybrané zložky Policajného zboru povinné realizovať previerky sebaobrany. Týmito zložkami Policajného zboru sú poriadková polícia, kriminálna polícia, hraničná a cudzinecká polícia, dopravná polícia, ochrana leŤísk, Národná kriminálna agentúra, Úrad pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Testy sebaobrany je vizuálne hodnotenie zvládnutia techniky úderov a kopov, postojov a pádov, krytov, hmatov, chvatov či zvládnutie rôznych modelových situácií.

K prostriedkom na prekonanie odporu a odvrátenie útoku je potrebné zaradiť obušky, obranné tyče, obranné štíty, slzotvorné prostriedky a elektrické paralyzátory. Typickým príkladom elektrického paralyzátora je taser označovaný aj ako dištančný elektrický paralyzér. Taser využíva výmetné sondy s drôťikmi na vedenie elektrickej energie. V dôsledku jeho použitia sú ovplyvnené senzorické a motorické funkcie nervovej sústavy. Dištančný elektrický paralyzér umožňuje efektívne zastaviť agresora z dostatočnej vzdialenosti, a zároveň chrániť policajta, ktorý prekonáva odpor, resp. odvracia útok. Policajt je oprávnený použiť tie prostriedky na prekonanie odporu a odvrátenie útoku, ktoré vymenúva zákon, a ktoré boli schválené kompetentnými orgánmi Slovenskej republiky.

Hmaty, chvaty, údery, kopy sebaobrany a prostriedky na prekonanie odporu a odvrátenie útoku je policajt oprávnený použiť po predchádzajúcej výzve na upustenie od útoku, a zároveň ak útok naďalej hrozí, trvá alebo bude útok pokračovať. Je vylúčené, aby policajt vykonal niektorý z uvedených donucovacích prostriedkov v prípade, ak sa osoba bránila v rámci realizácie nutnej obrany (§ 25 TP).

Pod útokom je potrebné rozumieť protiprávne konanie osoby, ktoré smeruje proti životu, zdraviu, majetku, ktoré nemusí naplňovať znaky trestného činu alebo priestupku.

Trvajúci útok je útok, ktorý sa neskončil, teda útok, ktorého účinky ešte nepominuli.

„Útok bezprostredne trvá“ predstavuje situáciu, keď osoba fyzicky útok nevykonáva, ale vzhľadom na všetky okolnosti (miesto, čas, situáciu) je zrejmé, že začne útočiť.

„Pokračovanie v útoku“ je, keď útočiaca osoba svojím prejavom dáva najavo, že v útoku bude pokračovať, hoci v danom momente s útokom prestala. Ak bol útok osobou ukončený, je využitie donucovacích opatrení vylúčené.

Pod pojmom výtržníctvo je potrebné rozumieť konanie osoby, ktorým sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejne prístupnom hrubej neľušnosti alebo výtržnosti tým, že:

- a) napadne iného,
- b) hanobí štátny symbol,
- c) hanobí historickú alebo kultúrnu pamiatku,
- d) hrubým spôsobom ruší priebeh verejného podujatia najmä nedovoleným použitím pyrotechnického výrobku, násilným poškodením sedadla alebo časti športového zariadenia slúžiacej na oddelenie sektorov, vhođením nebezpečného predmetu na športovisko alebo na iné miesto konania podujatia alebo,
- e) vyvoláva verejné pohoršenie vykonávaním pohlavného styku alebo vykonávaním sexuálneho exhibicionizmu alebo iných patologických sexuálnych praktík.

Uvedená definícia výtržníctva je obsiahnutá v § 364 TZ.

Trestný zákon z roku 1961 definoval aj trestný čin ruvačky. Súčasný Trestný zákon však pojem ruvačka, ako ani skutkovú podstatu ruvačky neobsahuje.

Pod pojmom ruvačka je potrebné rozumieť vzájomný útok najmenej troch osôb, z ktorých každá je súčasne napadnutá a súčasne aj útočí. Trestný zákon z roku 1961 tomu, kto úmyselne ohrozil život alebo zdravie iného tým, že sa zúčastnil na ruvačke, umožňoval uložiť trest odňatia slobody na šesť mesiacov alebo peňažný trest.

Policajt je pri plnení svojich povinností oprávnený, ak si to situácia vyžaduje, použiť donucovacie prostriedky. Policajt je oprávnený pri predvedení, zaistení, zatknutí, zadržaní alebo pri dodaní do väzby, resp. do výkonu trestu odňatia slobody použiť donucovacie prostriedky, a to v prípade, ak dotknutá osoba kladie aktívny odpor.

V zmysle ustanovenia § 72 TP dodanie do výkonu väzby realizuje príslušník Policajného zboru.

V zmysle ustanovenia § 73 TP zatknutie vykonáva príslušník Policajného zboru.

Zadržanie a obmedzenie osobnej slobody podozrivej osoby a zadržanie obvineného policajtom definujú bližšie § 85 a § 86 TP.

Dodanie do výkonu trestu odňatia slobody realizuje príslušník Policajného zboru v zmysle § 408 TP, ktorý zároveň odkazuje na aplikáciu § 73 TP, ktorý bližšie definuje zatknutie príslušníkom Policajného zboru.